

вом. Нека се налазимо и у највећим невољама, али од Господа нам је дата нада, која не очајава.

Нека ђаволу буде допуштено да изврне значење свега, тако да би нас преобратио у хананејце и очистио простор Русије за достојније народе. С нама је Бог – строг и бесконачно милостив. С нама – са сваким страдајућим сином и ћерком – мајчина молитва која са дна мора извучи.

Господ је рекао Хананејки: „О жено, велика је вјера твоја; нека ти буде како хоћеш“. Много зачуђујућег пројављује ова незнабошкиња својом молитвом која постаје хришћанка: мудрост, смирење, кротост, трпљење. Али све су ово плодови њене вере. Од свих њених врлина Христос пре свега приближава веру, јер вера пре свега приближава Богу. Велика је њена вера. Вера свакога човека је драгоценца, али немају сви људи подједнаку веру. Величина вере се састоји у одлучности човека да иде за Христом, да му преда свецело поверење, па чак иако се чини да неће добити оно за шта се моли.

Светлост Христова нам се открива по мери тога како ми идемо Његовим путевима. Ми такође понекад узвикујемо: „Помози!“, а Господ нам не одговара. Али као ученици, ми настављамо да инсистирамо, док нас Христос не подсети на своје служење. Господ не одбацује ни слабу веру, али од нас очекује велику веру. Он исцељује ћерку ове жене: „нека ти буде како хоћеш“. Не може је одбити ни у чему. Даје јој оно због чега Му је пришла. Превазишавши све препреке, све тешкоће, људи велике вере могу добити практично све

својом молитвом.

Када је наша воља сагласна са вољом Христових заповести, Његова воља ће се подударати са нашом. Ми, попут Хананејке, можемо од Господа молити што год желимо, и он ће нам дати све. Али неће се то догодити онако како ми замислимо. Биће онако како Он жели. Биће неизмерно боље. Наша ће радост бити приопштење радости Онога, Који даје, Који жели да нам да не само део, већ све, јер је он Бог. Бог је Бог и он нас води изван свих граница. Требамо му допустити да нас води, треба да му се отворимо, на крају крајева да будемо рањени оним клинцима и оним копљем који су Њега ранили ради спасења света. Да би се Његовим ранама ми исцелили и познали Га таквог какав јесте. Као онога Који побеђује љубављу, јер је Бог љубав.

Ван сваке сумње је живот данас тежак. Склони смо да све уложимо у прошло или у будуће, у зависности од настројења – ризикујући да пропустимо сусрет са Богом у нашем животу, да нечујемо његов непрестани зов у „убичајено време“. Када би смо чули овај трпељиви, небеске љубави испуњени зов, све би са нас било облагодатено, јер је све заиста благодат, дар Божји. Све би за нас могло постати позив за сусрет са Христом, узвукотом усред ноћи наше расејаности, нашег одсуства: „Ево Женик долази, узлазите Му у сретање“. Ми би смо видели да су светитељи они који су будни, они који су се научили да буду пажљиви према људима и догађајима, Богом послани. Они који су носиоци Бога. И свима који су у Цркви дарован је овај дар.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице
са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ВАСКРСЕЊЕ

СЕДАМНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА
(ПРЕД ВОЗДВИЖЕЊЕМ)

свеште мученице Минодора, Миширодора и Нимфодора
свешта Пулхерија царица

Јн. 3, 13 - 17, зч. 9; Мш. 15, 21 - 28, зч. 62;

Гал. 6, 11 - 18, зч. 215; 2Кор. 6, 16 - 7,1, зач. 182.

Прошјореј Александар Шарунов ЈЕВАНЂЕЉЕ О ЖЕНИ ХАНАНЕЈКИ

Данас нас Црква теши материнском вером жене која је припадала Хананејцима – безбожном народу који је Бог изагнао из Обећане Земље, да би ослободио место за Јевреје, који су били изабрани народ.

Хананејка упорно иде за Господом, а ученици говоре: „Отпусти је, јер виче за нама“. Господ на то одговара да је Он дошао да спасе децу Божју, оне који верују у истинитог Бога, а не оне који се поклањају идолима, живе у безбожништву и не желе да се покају. Апостоли моле Господа да покаже милосрђе према овој жени и отпусти је, не стога што они имају толику љубав према њој, већ на супрот томе, што желе да се она што пре склони од њих и да им више не досађује. Господ се не заузима за ову жену, не одговара нити на њихове мити на њене молбе. Он жели да они још боље схвате шта се ту догађа.

Он приводи ову жену од једног

схватања ка другоме, још бољем. Њена је вера узростала по мери тога како је она ишла за Њим. У почетку је Он за њу – син Давидов, а потом Господ. Од позива на помоћ великоме човеку она достиже до самога Бога, не схватајући како се то дешава. „Господе“, говори она, „и пси једу од мрва што падају са трпезе господара њихових“. Она је понижена, она је испуњена смирења до самога краја, она почиње да сагледава све у правоме светлу. Ово њено смирење, прихватање свога крста, налик је смирењу благоразумног разбојника који говори: „примамо по својим дјелима као што смо заслужили“, оспособљује је за примање дара Божјег: „О жено, велика је вјера твоја; нека ти буде како хоћеш! И оздрави кћи њена од онога часа“.

Обратимо пажњу да ова жена не говори: „Помилуј моју кћер“, већ „Помилуј ме, Господе“. Демони муче њену кћер, а она моли Господа да њу помилује. Тај вапај Хананејке

email: kontakt@manastirpodmaine.org
интернет презентација: manastirpodmaine.org

данас треба да постане свих мајки, чија су деца окрутно разбешњена, Будући заслепљени од грехова, они не схватају колико је ужасно њихово стање, као што то схватају њихови родитељи.

За нормалне родитеље је природно да преживљавају невоље своје деце, као своје сопствене. О даби Господ помиловао сву разуздану децу Русије, и све ради њих тугом обузете родитеље. Каква милост Господња може утешити њихова срца у овој страшној невољи, уколико не буде пројављена у односу на њихову децу. Такође се дешава да несрећне мајке, дошавши у храм не могу ни о чем

Татјана, никако ми не излази из мисли“...

Можда ова Хананејка сада моли Господа да јој опрости за то што она није умела да васпита своју кћер, што ју је испустила. А можда схвата да је због неког њеног греха који још увек није превазишла дошло ово зло на њену ћерку. Зато и говори: „Помилуј ме“.

Погледајте како невоља приморава човека да се моли: „Господе, помози ми! Ако ми ти, Господе не помогнеш, нико нам у свету неће помоћи“. Она је обишла све лекаре, све надрилекаре и исцелитеље и све је било узалуд. Ђерку је ђаво мучио као и пре. Али има један,

Зато, ми да испуњавамо заповести Божије и да избегавамо осуђивање других. Друге ћемо најбоље поучити делима, а не речима и примедбама. Суд припада Богу. А ми смо грешни као и сви људи. Само је Бог безгрешан и само ће Он правилно судити и нас и друге. Ми смо дужни да исправљамо своје грешке, и да се молимо за све људе. Болесника лечи лекар. Ми нисмо лекари, него болесници. Слепац слепца ако води, оба ће у јаму пасти. Ми смо духовни слепци. Како дакле, да водимо друге? Гледајмо сами себе и тада ће нас помиловати Бог.

У срцу човека постоји зло и добро. Од нашег труда зависиће које ће од то двоје надвладати. Ако себе оставимо без труда, овладаће зло. Ако се потрудимо, победиће добро и врлина.

Та борба је беспопштедна. Пашћеш, и поново ћеш се подићи, и опет ћеш пасти и поново подићи. Борба је доживотна, јер нас Сатана не оставља на миру ни један тренутак. Он чека један тренутак неопрезности, да га искористи да нам души нашкоди.

свети Исаак Сирин

другом да говоре, нити да се моле, осим за своју децу.

Долази жена на причешће и на речи свештеника: „Причешћује се слушкиња Божја...“, изговара: „Татјана“, а затим одједном, као да се присетила, исправља се: „Ох, не, опростите, Ирина“. На упитни поглед свештеника одговара: „Опростите, то је моја ћерка,

има један лекар свих болети, душевних и телесних. Нека он и неодговара и као да је не примећује, чак и након што Га Његови сапутници моле за њу. Она истрчава испред, пада пред Њим на колена и вапије: „Господе, помози ми!“

Господ слуша њену молитву, али жели да она види неупоредиво више у својој невољи и у себи са-

мој. Да би спознала како је страшна вечна смрт и како је милостив Господ. Господ јој одговара: „Није добро узети хљеб од дјеце и бацити псима“, а она одговара: „Да, Господе! али и пси једу од мрва што падају са трпезе господа-

Учимо се и ми од ње истрајној молитви за нашу децу. У храм долазе очеви и мајке плачући и питају, које молитве да читају, како да се моле за своје застраниле синове и кћери. Каквим год, све су молитве за њих. Али не тако са

Живот би могао да буде рај, али ми смо прогнали Творца раја, ми смо протерали Бога. И где је тај човек који може створити рај без Бога? Да ли је могуће да рај може постојати без Њега, који је Творац свега? Адам и Ева су слушали Божије кораке, посматрали су Бога и радовали Му се. Они су живели са Њим, чинили су јединство, то је било тако предивно, да је претворило њихов живот у истински рај.

А када смо ми избацили Бога из свог живота, све се претворило у пакао. Човек жели да се служи технологијом да би себи донео ужитак, али постаје пуки потрошач, који једино може да изрази: „Дај ми то, и ово друго, дај ми оно треће, хоћу све да нагомилам, да се наједом, да купим огромна кола и кућу“. Грамзивост. Душа се њоме не може заситити. Душа се не испуњава тим материјалним стварима, а ми јадни људи, говоримо својој души: „Душо, почивај, једи, пиј, весели се“ (Лк. 12, 19.).

Али шта може испунити наше душе? Душа се не храни материјалним и ми немамо шта да јој дамо. Душа није сита ни од стадиона, ни од плеса, ни од моде, ни од козметике, ни од плитких веза, ни од забава, ни од путовања. Ако тиме покушамо да је заситимо, душа ће само заборавити на себе и добићемо лажно осећање, по коме ће нам се чинити да је она још увек жива. После ће доћи нека страшна брига. Зашто је она толико страшна, шта то треба да представља? Фактички, та брига заиста није велика. Она просто производи снажан утисак, али суштински она је ништа. Она је лаж и обмана, али је се не можемо ослободити. На крају нас погађа ужасно разочарање и велика туга.

архимандритиј Андреј (Конанос)

ра њихових“. Знамо да су се људи гнушали незнабожаца, називали су их псима, зато што су оставили веру у истинитог Бога и служили демонима, магији и разврату. Али Господ жели да покаже Својим апостолима, пре него их након Свога васкрсења пошаље на проповед свима народима, како може да буде велика вера у оних који као да су изгубили сваку наду на спасење.

свешћу да ће „можда помоћи“. Да е не сведе на ишчитавање акатиста и канона – већ кроз те молитве треба да се излије сва наша туга, сва наша душа. Не можемо, не смемо, немогуће је да од Господа добијемо негативан одговор. Тако су се молили свети праведни Јован Кронштатски и свети Јован Шангајски. Тако треба да се моле и све мајке са читавом Светом Црк-